

Про людей хороших

Мати привела до церкви, а серце покликала служити Богу

Його обличчя випромінює тихий хатній спокій, очі наповнені душевним теплом, а в кожному слові відчувається людська мудрість та любов до ближнього

Петро Данилішин – священик. Ось уже чверть віку сумлінно служить Богу та людям.

Народився батюшка Петро у селі Хорів Острозького району. Його мама була сильновірною людиною, не пропускала жодної служби у церкві. Саме вона водила ще зовсім малого синочка до храму, де Петрик мав змогу слухати молитви та Божественні піснеспіви. У 15 років він, разом з дорослими, почав співати у церковному хорі. Уже тоді його серце свідомо тягнулося до Господа. Мамі дуже хотілося, щоб син обрав духовну стежину і служив Богу. Можливо, що так воно і сталося б, якби у колишньому Радянському Союзі не було іншого священного обов'язку – служити Вітчизні. Бо, коли Петро поїхав поступати в Луцьку духовну семінарію, його не прийняли. Сказали, що призовник. А трохи згодом юнак, як інші його ровесники, одягнув військову форму.

– Служити випало у 1953 – 56 роках у вірменському місті Кіровокан, – розповідає протоієрей Петро Данилішин. – Після звільнення в запас, повернувся у рідне село і почав працювати в колгоспі. Душа, як і раніше, тягнулася до церкви, однак відвідувати її не було можливості. Я возив «Победою» голову колгоспу і не мав жодного вихідного. Відпрошувався з роботи лише раз на рік – на Великдень. Казав тоді голові: «Максиме Максимовичу, хоч Пасхальної ночі не забирайте у мене...»

Товариш мій при кожній зустрічі повторював: «Петре, нащо тобі той колгосп, йди в церкву співати.» Я ж на те: «Обов'язково піду, тільки трішки пізніше.»

Колгоспне життя із копійчаними зарплатами було не лише нелегким,

а й дещо безправним. Селяни не мали паспортів, через що не могли влаштуватися на роботу в місті.

– Надумав і я податися на підприємство, – продовжує свою розповідь батюшка Петро. – Для цього треба було виробити паспорт. Та голова колгоспу не хотів мене відпускати із села і тому не давав довідки. Але життя розпорядилося по-своєму.

Опівночі мене розбудили і сказали, що треба терміново відвезти в Острог

Батюшка Петро Данилішин із прихожан

у пологовий будинок когось із сільських жінок. А я ще й задрімати не встиг як слід, бо пізно з роботи повернувся. Крім того, трішки випив із хлопцями.

Та жінка ось-ось мала народжувати і вибору в мене не було. Завів машину, посадив породіллю в кабінку та й на всіх парах поїхав до Острога.

По дорозі додому, зупинився біля магазинчика, який працював до 3-ї години ночі, щоб купити цигарок. Аж тут з'явилися працівники ДАІ. Далі стало те, що змінило мою долю. Міліціонери склали акт, і я залишився без водійського посвідчення. Після цього голова колгоспу погодився видати довідку, щоб я виробив паспорт. А коли бажаний документ був у моїх руках – подався працювати у Здол-

бунів.

Хоча дорога із Хорова до Здолбунова була не дуже близькою і вставати доводилося задовго до світанку, той час священник Петро Данилішин згадує з особливою радістю.

– Зимою, бувало, по самісінький пояс снігу випаде, а я вчасно мав бути на залізничній станції. Та ні сніг, ні мороз мене не лякали. Тішило те, що неділя була вихідним днем і я спокійно міг відвідувати церкву.

Люди, які мене знали, знову почали казати: «Петре, кидай ту роботу, тобі треба священником бути.» Врешті, я послухав своє серце, і в 1983 році ступив на духовну стежку. Спочатку був дияконом у Сарненському районі.

У 80-ті роки влада недружелюбно ставилася як до Божих храмів, так і до священослужителів. Усе змінилося у 90-х, коли розпався Радянський Союз.

анами

Нині отець Петро служить у Свято – Петропавлівському храмі у селі Постійне. Тут його шанують не лише прихожани місцевої парафії, а й багатьох навколишніх сіл. Люди кажуть, що такому батюшці можна довірити найпотаємніші думки та знайти у нього розраду і підтримку.

Мабуть, що так воно і є. Спілкуючись із протоієреєм Петром Данилішином, я, щонайперше, відчув справжню чистоту помислів та звичайну людяність, якої сьогодні так бракує мешканцям планети Земля.

Незважаючи на свій поважний вік, батюшка Петро завжди виглядає життєрадісним і щасливим.

– Треба радіти кожному прожитому дню, кожній хвилині, – каже він. – Є люди, які все життя шукають щастя та так і не знаходять. А його далеко шукати не треба, – воно поряд. Щастя – це все те, що нам посилає Господь. І, щоб не сталося, треба пам'ятати, що все дається Богом.

Коли батюшка Петро вів мову про такі чесноти, як терпимість, привітність, добропорядність, чомусь, мимоволі, мої думки почали зважувати устрій нашого суспільства. На серці при цьому защеміло. Мабуть, від того, що багато зла сіється навколо.

Зауважимо, що за порадою по

отця Петра Данилішина йдуть не лише прості прихожани, а й працівники, які посідають керівні посади. У їх числі і сільський голова Микола Жук. Перед тим, як розпочати будь-яку важливу справу, неодмінно радиться із настоятелем храму.

Нещодавно, у житті батюшки Петра сталася визначна подія – він побував у Єрусалимі на Святій Землі, де щиро молився Богу за здоров'я та мир постійненських людей. Саме вони допомогли своєму духовному наставнику оплатити дорогу, щоб він зміг доторкнутися до Гробу Господнього.

Цими днями батюшка Петро Данилішин зустрів 77-му зиму. У свій День народження він щиро молився Богу і дякував Всевишньому за те, що подарував йому гарну долю.

Олександр НИКОНЧУК.